

(המשך מעמוד 41)

מאסנות המילחמה, ואילו החייל שחור מן הקרב וטוען שהוא עיוור, עוסק ככל מיני נבואות אויב, כרי לשכנע את הבריות שייטיבו עימו בנרבותיהם.

סיוטים גרמניים. יש בסרט הזה תערובת של סארקזם ותמימות משוככת, שרק מבט ילדותי יכול להצדיקה. מצד אחד, רואים כיצד עוסק מורה בכתיסתפר בתלישת דיוקנו של היטלר מכל סיפרי הלימוד ובהשלכת הדפים למרורה. ומה לומדים הילדים מכל זה? הם משליכים את הספר כולו לאש. איך מפחידים את התמימים? חבריהם צועקים להם: "היהודי, הפצצה" ומייד הם נשכבים על הרצפה ומחפשים מיסתר.

מה הוא הבילוי החביב על מריאנה וחברותיה? להתגודד על הספה בחדר הסמוך לחדרה של התתיכה המקומית, ולהאזין לקולות שבוקעים משם, בשעת ניקורו של החייל האמריקאי. מה המטבע הקרם ביותר, בומן כזה? קופסה של שקס, ג'יוואה" או ווג גרבימשי. ואין אושר גדול יותר, למורה הגרמני, מן הרגע שבו האמריקאי חדל רגע מהתעלסות עם הנערה שלו על שפת הנהר, ומשליך חזרה, בחביבות, את הכרור של הילדים אשר התלגלג לידו. "אנחנו משחקים יחד", מכריז הגרמני בשימחה גדולה, "אנחנו כבר לא חיות, כבר לא אויבים".

אבל בלילה, הסיוטים ממשיכים להטריד את הילדה הקטנה, ואם הסרט כולו שחור-לבן, הסיוטים הם בצבע. ובסיוטים הללו מודים הגרמנים שירעו כי במשרפות לא השתמשו כדי לייצר לבנים, ובסצנה אחת משליכים לתוך התורבוס של הילדה, את כל אלה שלפי מושגיה, הם החוטאים האמיתיים. סיוטים גרמניים.

לרבים בישראל יהיה בוודאי קושי מסוים להדהות עם סיוטים גרמניים, סבל של גרמנים טובים, המבקש רחמים. אולם הדרך שבה מציגה הבימאית הגרמנית את המכוננים שלה היא דרך של סאטירה אכזרית, המוקיעה את הכזרות ואת הטיטוטם התרומי שאיפשרו את המצב כולו, אבל עדיין לגבי ישראל זהו סרט שיש בו סיכון מיסחרי אדיר, משום שהוא דורש מן הצופה להבין, הפעם את הגרמני.

כשנפגשה מריאנה בירושלים עם מפעיר סרטים שניסו להסביר לה את הפעיה, היתה מופתעת: "רוקוק בקהל הסינמטק היתה תגובה טובה וערינית והשיחה שניהלנו היתה חסרת ריעות קדומות או הסתייגויות".

אמירה אוניברסלית. למרבה האירוניה, טענה הבימאית שאת הספקות שהביעו המפציעים הישראליים הימני-קיצוני בגרמניה, שעה שדווקא כאן ציפתה לקבלת פנים אהרות, יותר, כלומר למכירתו של הסרט להפצה. "איני חושבת שהסרט שלי דן דווקא בגרמניה ובמילחמה. אני רוצה לומר רברים על מילחמה ככל מקום בעולם, כשאנשים עושים עוול האחד לשני ומאמללים את הזולת על לא עוול בכפו. זו הסיבה שבחרתי להראות את הכל דרך עיניה של ילדה. גם כדי לומר מילחמה כשביל ילד פירושה שאבא הולך מן הבית. לא נימוקים פוליטיים ולא סיבות בינלאומיות, וזו, לדעתי, בעיה בינלאומית".

אין ספק שקשה להשוות את ווועת הרייך השלישי ואת סינגונה לכל מילחמה אחרת בעולם, אבל גם בלי ניסיון להרחיק לכת ולמצוא השלכות אוניברסליות לטעם המנתה של השלום בנוסח מריאנה רונבאום, יש עדיין בסרט שלה ולו רק בשל האומץ והדרך חסרת הרחמים, שבה היא נוקטת כלפי העבר, שאחרים, ילידי מולדתה משתרלים לשכוח ומעדיפים שלא לגעת בו.

איכתבים

לרותי

מבוסס על סיפור של אנטון צ'כוב, הם מספרים לי. מדובר שם בכחורה שטובלת בעירום בנהר, ובגדיה נגנבים. נגן קונטרבס, שעובר בסביבה, מחליט גם הוא להתרענן בנהר. גם ממנו גונבים — לא את הבגדים, את כלריהגניה שלו. הוא מרחם על הנערה העירומה, מכניס אותה לתיק הקונטרבס שלו, ומביא אותה אליו הביתה. זהו, השחקנית צריכה להיות נמוכת-קומה, כרי שתוכל להיכנס לתיק. היא גם צריכה להצטלם בעירום. מה לעשות, ככה כתוב אצל צ'כוב. הנועזות והמטנות

הוא רואה אותך בלילה

אהבתי את מיכתבו של (1009/84). זאת הפעם הראשונה שאני כותב למדור כזה, "הוא מחיל", "הסיבה העיקרית היא סקרנות. אני בן 25. עיסוק — בתחום האמנות. מגרד את ה"1:80 מטר, בלונדי מתולתל, עיניים כחולות-ירוקות. אפשר לומר בקיצור כחלק או ירכחל. הסריחל חיובי. ההובי העיקרי — מוסיקה שקטה או ג'אז. אם יש לי לילות פנויים — דינג ימי. תל-אביבי, יוצא פרובינציה. גר ברירה שכורה (שלא יחשבו שאני מיליונר). מזל עקרב, למי שמתעניינת במזלות. אישית, לא חי לפי אסטרולוגיה. מאוד רומאנטי, בדרכי שלי. לא צוקיט. ככה החברה שלי קוראים לאחר שיושב על הצוק, מביט בשקיעה וכותב שירים. אני כן כותב, לעצמי, על חוויות אישיות, למטרות מגירה בלבד. לא אוהב את מקומות הבילוי הנוצצים כעיר. לא פראנט, אבל

מילות פתיחה

הנה כמה אפשרויות למילות-פתיחה, כאשר את תה רוצה להתחיל עם התיבה.

היא מותק, את מריחה נהדר. אני מריח נהדר. למה שלא נלך אליך הביתה ונרחח אחד את השני?

היא בובה, האם מישהו אמר לך טעם כמה שאני יפה?

את לובשת שיומלה יפה. אני בטוח שהיא נראית נפלא כשהיא זורקת על הריצפה. נסו את השיטות האלה והודיעו לי, אם לא קשה לכם, ואם ואיך זה עבד. אולי יש למישהו עוד רעיונות בנושא? ואולי סוף סוף מישהו יספר לי איך הכי כדאי להתחיל עם גבר?

מסודר. לא אוהב לראות ברל סיגריה בשאירת הקפה בכוס. אותך הייתי רוצה עם הופעה חיצונית כסירה-פלוס. מעדיף כהות, לטובת הניגוד החיצוני בינינו. מעדיף רגישות, לטובת ההשלמה הפנימית בינינו. מבקש ממך אינטליגנציה והבנת הנקרא אצלי כראש. אצילות ועדינות יתקבלו בכריכה. בעצם, אני רואה אותך כל לילה, אבל לא פגשתי אותך כבר שש שנים.

למה לדאוג לעתיד? מה העתיד עשה בשבילנו?

חייבת להתפשט

לא יכולה שלא למלא את בקשתם של תלמידי בית-הספר לאמנות קולנוע של דוד גרינברג. הם ביקשו יפה כלי-כר. מה שחסר להם בחיים, ברגע זה, הינה שחקנית כשרונית ונאה, שתככב בסרט עיליתי, שאותו הם מכינים כעבודת-גמר. "הסרט נקרא הקונטרבס, והוא

שהסיפור הזה לא מפחיד אותן יכולות לפנות למערכת, עבור קונטרבס. אלא מה?

רס"רית רכה

אם אתה שמן, קמצן, שחצן, מעל 35 או מתחת 30 — אל תכתוב ל(1010/84). היא נשמעת לי כמו אחת שיודעת בדיוק מה היא רוצה. "אני בן 32, רס"רית בצנחאי-קבע, אבל בכלל לא טיפוס של רס"רית. אני מאוד רגישה, ויכולה להגדיר את עצמי כאדם רך וביישן, אשר מפגין קשיחות כלפי חוץ. גובה 1.60 מטר,

רינונים בפעם החמישית

הוא היה נשוי ארבע פעמים — לשתי אמריקאיות ולשתי ישראליות — וזה עוד לא מספיק לו. ג'וקי ארקין, הרקדן והפנטומימאי, עומד לעשות את זה שוב, בקרוב. הפעם עם שוודית, לא יהודיה, בלונדית כחולת-עיניים, בעלת גוף חסוב, גבוהה ממנו בכמה סנטימטרים. החתיכה, ניי שמה, היא בת 23. הוא כדי לא להדגיש את פער השנים ביניהם, מעדיף לא לגלות את גילו. מי שיש לו זיכרון טוב, שעשה חשבון, העיקר שהוא מרגיש צעיר בהרבה מגילו, וגם נראה ככה.

ניי, שהיא רקדנית, הגיעה לארץ כתיירת, וכדי לשמור על הכושר הצטרפה לסטודיו הג'אז של ג'וקי. לפני חודשיים בסך-הכל, היא לא רק נראית טוב, היא גם ממשפחה עשירה מאוד (טקסטיל, ברזל) עם

ילדה טובה בתיים

כאשר סיגלית ארוסי צפתה לראשונה בסידרה "דאלאס", היא התרכזה בעיקר בלוסי, הבלונדית הקטנה, ונשמה לרווחה. הנה עוד שחקנית נמוכת-קומה, חשבה לעצמה. אולי גם לי יש צ'אנס. הצברית בת ה-25, ממוצא תימני-יווני, 1.57 מטר גובה, מגדירה את עצמה כלוסי בגירסה שחורה.

כבת למישפחה דתית, גם היא היתה כזאת עד לפני שנים אחדות. לבוש צנוע, שמירה קפדנית על מיצוות. הכל היתה תמימה, ביישנית, סגורה, ילדה טובה בתיים. בשנת הלימודים השניה בבית-הספר למישיחק, בית צבי, חל אצלה שינוי הדרגתי. למרות התחושה החזקה שאם תפסיק לקיים מיצוות יקרה לה משהו נורא, היא עשתה זאת. קיפצה בקלילות מעל הגדר, ונחתה בעולם החילוני.

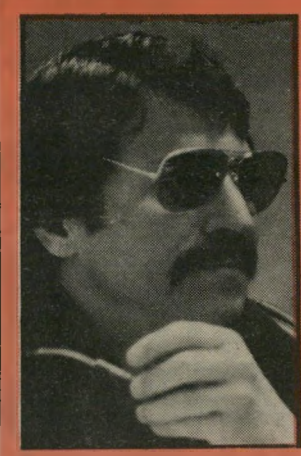
הצ'אנס הבימתי הראשון שלה הוא במחזה "קריעה". המוצג בימים אלה, סיגלית מופיעה שם בתפקיד נערה תימנית, כבת 14. אשר נאלצת להינשא לגבר מבוגר. סיפור של קריעה פיזית ונפשית, היא אומרת. נשמע מרוחק מאוד, תימני מאוד, אבל זה קורה גם כיום.

האם תהיה מוכנה להתפשט בהצגה או בסרט, אם יהיה צורך בכך? החוזרת בשאלה ארוסי עונה: "לא חושבת שהייתי יכולה, אבל אי-אפשר לדעת. יש הפתעות. כאשר עובדים על תפקידים מגיעים להעזות, שעליהן לא חלמו קודם. פעם חשבתי שלא אוכל להתנסות על הבימה. כשהייתה לי סצנות-אהבה בבית-הספר התביישתי בפעם הראשונה והשנייה, אבל אחר-כך זה היה נהדר". פרט למישיחק היא מתעניינת במיסטיקה, אסטרולוגיה, סיינולוגיה, היפנוזה. היו שתי אהבות בחיים. כרגע היא לבד. יודעת להכין הורוסקופ, אבל רק כזה שמתח את האופי. לנבא את העתיד לפי המפה עוד לא למדה, ואין לה שום מושג מתי תבוא האהבה הבאה.

עיניים כחולות, שיער קצוץ קצר, כהיר, נראית בסדר, אין תלונות. מתלבשת בסיגנון ספורטיבי, צימחוני, מעשנת, אם זה מפריע למישהו, מאוד ספונטאנית, חוש' הומור — כשתופסת ראש".

אלגנטית עם חיוך

עד כאן בעניין הרס"רית, אבל מיכתבה לא מסתיים בריווח על עצמה. יש המשך מפתיע, שימירלב, אני כותבת גם בשמה של אחותי התאומה, היא ממשיכה, "אנחנו לא תאומות זהות, וכל דימיון בינינו הוא זיקריון בלבד. היא מוכירה במיק' צועה, גבוהה ממני בחמישה סנטימטר, בלונדית, עיניים חומות, נאה, חיוך משגע, מלאה יותר ממני, אבל לא שמנה, חס ותלילה. היא אלגנטית, יותר שקטה ומופנתמת ממני, צימחונית כמוני, מתעניינת בפוליטיקה, אוהבת גינה ועציצים, טיולים בארץ ובחול, סוסים, חיות-בית ואת התקליטים של ריצ'רד קליידרמן. היא משמח להכיר גבר נאה, בן 30-40, פיקח וסימפאטי". אם תאומה מיספר שניים היא הטיפוס שלך, כתוב לי (1011/84). העיקר שאין סכנה שתתבלבל בין השתיים.

סירה גדולה ותואר אצולה. נו, ועם כל הנתונים הללו הוא התאהב בה מהר מאוד. בקרוב הם נוסעים לטוקהולס, להי-כיר את הוריה. ג'וקי הוא אב לבן בגיל 20, מנישואיו לאמריקאית מיספר אחד (הוא). היחיד, בכל אופן, שאני יודע עליו". בעניין ילדים נוספים — הוא לא נגד ולא בעד. מה שיבוא יבוא.